

ผลคำวินิจฉัยคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า
กรณีการกีดกันทางการค้าในการค้าปลีกสินค้าที่นอน

ระหว่าง	คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า	ผู้กล่าวหา
	บริษัท ฮ. จำกัด	ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑
	นางสาว อ.	ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒
	บริษัท ป. จำกัด	ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓
	นาย ศ.	ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๔

ข้อร้องเรียน

เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๖๐ สำนักงานพาณิชย์จังหวัดได้รับเรื่องร้องเรียนกรณีผู้ผลิตและผู้จำหน่ายร่วมกันกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ จากบริษัท ก. จำกัด (ผู้ร้อง) สรุปรวมได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ มีหนังสือแจ้งยกเลิกการผลิตสินค้าที่นอนให้แก่ผู้ร้อง โดยอ้างว่า คู่ค้ารายใหญ่กำหนดเงื่อนไขทางการค้าห้ามผลิตสินค้าให้แก่ผู้อื่น อีกทั้ง ผู้ร้องได้รับแจ้งทางโทรศัพท์จากผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ห้ามทำการค้ากับผู้ร้อง ซึ่งผู้ร้องเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ มีพฤติกรรมร่วมกับผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ กระทำการรวมธุรกิจอันก่อให้เกิดการผูกขาดหรือความไม่เป็นธรรมในการแข่งขันหรือลดการแข่งขันหรือจำกัดการแข่งขันในตลาดสินค้าอันจะมีผลให้สถานะของธุรกิจหนึ่งคงอยู่และธุรกิจหนึ่งสิ้นสุดลง หรือเกิดเป็นธุรกิจใหม่ขึ้น โดยกำหนดเงื่อนไขในลักษณะที่เป็นการบังคับโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมอย่างไม่เป็นธรรม เป็นการจงใจหรือเจตนาฝ่าฝืน มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒

ข้อเท็จจริง

ข้อเท็จจริงจากผู้ร้อง สรุปรวมได้ว่า ผู้ร้องประกอบธุรกิจจำหน่ายวัสดุก่อสร้างและอุปกรณ์ตกแต่งบ้านจดทะเบียนนิติบุคคลในนาม บริษัท ก. มีสาขาในจังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดขอนแก่น และจังหวัดอุดรธานี โดยนาย ต. เป็นประธานกรรมการบริหารของผู้ร้อง และนาย ข. เป็นผู้ก่อตั้งและบริหารร่วมกัน ต่อมาประมาณปี ๒๕๒๐ ถึงปี ๒๕๓๐ นาย ข. ได้แยกตัวออกมาเปิดร้าน ว. ซึ่งต่อมาเปลี่ยนเป็นบริษัท ฮ. จำกัด (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑) โดยจำหน่ายวัสดุก่อสร้างที่มีฐานลูกค้าเดียวกันกับผู้ร้อง โดยผู้ร้องและผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ เป็นคู่ค้าของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ที่เป็นบริษัทผลิตและจำหน่ายสินค้าที่นอนและเครื่องนอน ตั้งแต่ประมาณปี ๒๕๕๑ เป็นต้นมา

โดยผู้ถูกกล่าวหา...

โดยผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ นำสินค้าที่นอนมาฝากขายกับผู้ร้อง หลังจากนั้น ผู้ร้องจ้างผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ ผลิตสินค้าที่นอนตรา ข. ที่มีคุณสมบัติเฉพาะ เพื่อวางขายให้กับผู้ร้องเท่านั้น ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ มีเจตนาแจ้งผู้ร้องว่าจะไม่ทำการค้ากับผู้ร้องอีกต่อไป ภายหลังจากเดือนมิถุนายน ๒๕๖๐ ผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ ไม่ได้ทำการค้ากับผู้ร้อง ทำให้ผู้ร้องได้รับผลกระทบเนื่องจากสินค้าที่นอนและสินค้าที่เกี่ยวข้องที่จำหน่ายในร้านของผู้ร้องประมาณร้อยละ ๙๐ เป็นสินค้าของผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ ทำให้ลูกค้าที่ซื้อสินค้าตรา ข. หายไปโดยสิ้นเชิง และค่าเสียหายจากการบอกเลิกความเป็นคู่ค้าที่ไม่เป็นธรรม ประเมินมูลค่าความเสียหาย X,XXX,XXX.XX บาท สำหรับสาเหตุที่ผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ ไม่ทำการค้ากับผู้ร้อง เนื่องจากผู้ถูกล่าวหาที่ ๔ ได้โทรศัพท์แจ้งนาย ย. ประธานเจ้าหน้าที่บริหารของผู้ร้องว่า ผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ สั่งห้ามจำหน่ายสินค้ากับคู่ค้าที่มีสำนักงานใหญ่ในจังหวัดอุบลราชธานี หากไม่ปฏิบัติตาม ผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ จะไม่สั่งซื้อสินค้าที่นอนจากผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ ซึ่งจะทำให้บริษัทผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ ต้องปิดกิจการ

ข้อเท็จจริงจากผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกล่าวหาที่ ๒ สรุปได้ว่า ผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ ประกอบธุรกิจจำหน่ายวัสดุก่อสร้างและตกแต่งบ้านครบวงจร จัดทะเบียนนิติบุคคลในนามบริษัท ฮ. จำกัด และเริ่มเป็นคู่ค้ากับผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ โดยผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ ติดต่อนำสินค้าที่นอนมาจำหน่ายในร้านของผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ เมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๖ ซึ่งมีข้อตกลงทางการค้าด้วยวาจาร่วมกันว่า ผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ ตกลงที่จะนำสินค้าที่นอนภายใต้ตรา ส. และตรา ง. มาจำหน่ายในร้านของผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ แต่เพียงแห่งเดียว ต่อมาเมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๖๐ ผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ ได้ออกหนังสือรับรองให้ผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ เป็นตัวแทนจำหน่ายสินค้าที่นอนตรา ส. และ ง. ในเดือนมีนาคม ๒๕๖๐ ผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ ทำข้อตกลงทางการค้ากับผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ เป็นฝ่ายตัดสินใจและตกลงที่จะให้ผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ เป็นตัวแทนจำหน่ายสินค้ารายเดียวในจังหวัด ทั้งนี้ ผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ มียอดเงินขายในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดขอนแก่นรวมกัน จำนวน X,XXX,XXX,XXX บาท

ประมาณต้นปี ๒๕๖๐ พนักงานฝ่ายจัดซื้อของผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ เห็นใบปลิวโฆษณาสินค้าของบริษัท ม. จำกัด ที่จัดทำโปรโมชั่นสำหรับสินค้าที่นอนและเข้าใจว่าเป็นสินค้าที่นอนตรา ส. จึงเห็นว่าผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ ผิดข้อตกลงที่ให้ไว้แก่ผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ และได้รายงานเรื่องดังกล่าวให้ผู้จัดการศูนย์บริการจัดซื้อและขายทราบ ผู้จัดการศูนย์บริการจัดซื้อและขายจึงออกหนังสือฉบับลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๖๐ ถึงผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ โดยไม่ได้แจ้งให้ผู้ถูกล่าวหาที่ ๒ ทราบ เนื่องจากเป็นการดำเนินการที่อยู่ในอำนาจที่ผู้จัดการศูนย์บริการจัดซื้อและขายสามารถตัดสินใจดำเนินการได้ จำนวน ๒ ฉบับ โดยฉบับที่ ๑ เป็นหนังสือเรื่องการเป็นตัวแทนจำหน่ายสินค้าที่ระบุข้อความทำนองว่า หากคู่ค้ามีการทำผิดข้อตกลงผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ จะยกเลิกการจำหน่ายสินค้ากับคู่ค้า เนื่องจากผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ มีข้อตกลงกับผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ ให้เป็นตัวแทนจำหน่ายสินค้าที่นอนตรา ส. และ ง. แต่เพียงผู้เดียว การที่ผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ โดยพนักงานฝ่ายจัดซื้อได้รับข้อมูลและหลักฐานว่าผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ กระทำความผิดข้อตกลงทางการค้า จึงได้มีหนังสือฉบับดังกล่าว เพื่อแจ้งถึงผลของการกระทำผิดข้อตกลงทางการค้า และฉบับที่ ๒ เป็นหนังสือเรื่องการแจ้งยกเลิกการเป็นตัวแทนจำหน่ายสินค้า ซึ่งระบุข้อความไว้อย่างชัดเจนว่าผลของการผิดข้อตกลงดังกล่าว คือ ผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ ขอยกเลิกการเป็นตัวแทนจำหน่ายสินค้าที่นอนตรา ส. และ ง. อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ ไม่ได้ยุติการซื้อขายสินค้าที่นอนตรา ส. และ ง. กับผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ เนื่องจากผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ มีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกรณีดังกล่าวให้แก่ผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ โดยยืนยันว่าผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ ไม่ได้กระทำความผิดข้อตกลง ไม่ได้จำหน่ายสินค้าที่นอนตรา ส. และ ง. ให้กับคู่ค้ารายอื่นแต่อย่างใด ปรากฏตามหนังสือเรื่องชี้แจงกรณีร้าน ม. ฉบับลงวันที่ ๗ เมษายน ๒๕๖๐ และต่อมาผู้ถูกล่าวหาที่ ๓ ได้มีหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ถึงผู้ถูกล่าวหาที่ ๑ ว่าได้ยุติ

การจำหน่ายสินค้าให้กับผู้ร้อง การกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ โดยลำพัง ไม่ได้เกิดจากการสั่งการใด ๆ หรือเป็นกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ กำหนดเงื่อนไขในลักษณะที่ไม่เป็นธรรมให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ซึ่งเป็นคู่ค้าของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ให้ต้องจำกัดการจำหน่ายสินค้าหรือเป็นการแทรกแซงการประกอบธุรกิจของผู้อื่น โดยไม่มีเหตุผลอันสมควร โดยหนังสือฉบับลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๖๐ จำนวน ๒ ฉบับ เป็นการยืนยันว่าผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ประสงค์ที่จะให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ปฏิบัติตามข้อตกลงที่ให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ เป็นตัวแทนจำหน่ายสินค้าที่นอนตรา ส. และ ง. เท่านั้น

ข้อเท็จจริงจากผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๔ สรุปได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ประกอบธุรกิจผลิตและจำหน่ายสินค้าที่นอนและเครื่องนอน จดทะเบียนนิติบุคคลในนามบริษัท ป. จำกัด ผลิตสินค้าของตนเองภายใต้ตรา ส. และ ง. และยังรับจ้างผลิตสินค้าตามสั่งภายใต้ตราสินค้าอื่น โดยทั้งผู้ร้องและผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ต่างเป็นคู่ค้ากับผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ผลิตสินค้าที่นอนภายใต้ชื่อตรา ข. ให้กับผู้ร้อง แต่ต่อมายกเลิกการผลิตและขายที่นอนให้กับผู้ร้อง เนื่องจากผู้ร้องชำระเงินค่าสินค้าล่าช้าเกินกำหนดระยะเวลาหลายครั้งจนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ พ้องร้องดำเนินคดีกับผู้ร้อง ประกอบกับการที่ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ เป็นผู้ผลิตสินค้าที่นอนตรา ข. ให้กับผู้ร้องและเคยมีหนังสือแจ้งผู้ร้องตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ให้ดำเนินการจดทะเบียนตราสินค้าให้ถูกต้องตามกฎหมาย เพื่อป้องกันมิให้มีผู้ร้องเรียนหรือพ้องร้องดำเนินคดีเกี่ยวกับการลอกเลียนแบบตรา ข. อันจะทำให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ในฐานะผู้ผลิตที่นอนดังกล่าวให้กับผู้ร้องจะถูกดำเนินคดีไปด้วย โดยผู้ร้องตกลงว่าจะรีบดำเนินการจดทะเบียนและนำส่งเอกสารให้เร็วที่สุด แต่เมื่อผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ได้ตรวจสอบการจดทะเบียนตราสินค้า ข. ของผู้ร้อง พบว่า ตราสินค้าดังกล่าวถูกนายทะเบียนปฏิเสธการจดทะเบียนเพราะขัดต่อกฎหมาย ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ เกรงว่าหากผลิตที่นอนภายใต้ตรา ข. ให้ผู้ร้องต่อไป ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ อาจจะถูกดำเนินคดีและพ้องร้องพร้อมกับผู้ร้องได้ จึงยกเลิกผลิตและขายสินค้าที่นอนให้กับผู้ร้อง อนึ่ง ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ให้ข้อมูลว่ายอดขายสินค้าที่นอนและเครื่องนอนในแต่ละปีประมาณไม่เกิน XX,XXX,XXX บาท เท่านั้น อีกทั้งมีส่วนแบ่งตลาดที่นอนไม่ถึงร้อยละ XX ทั้งนี้แม้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ไม่ได้ผลิตที่นอนภายใต้ตรา ข. ให้ผู้ร้องอีกต่อไป ผู้ร้องสามารถว่าจ้างให้บริษัทอื่นผลิตที่นอนตรา ข. ได้เพราะผู้ร้องเป็นเจ้าของตราสินค้า ข. และที่นอนที่ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ผลิตให้กับผู้ร้องเป็นที่นอนที่มีคุณลักษณะและคุณสมบัติทั่วไป

ประเด็นวินิจฉัย

กรณีมีประเด็นต้องวินิจฉัย ดังนี้

๑. ผู้ร้อง ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ เป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

๒. ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ เป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดกระทำการอันเข้าลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

๓. ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ เป็นผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจอันอาจก่อให้เกิดการผูกขาดหรือความไม่เป็นธรรมในการแข่งขันตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

๔. ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ร่วมกับผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ กระทำการใด ๆ อันเป็นการผูกขาด หรือลดการแข่งขัน หรือจำกัดการแข่งขันในตลาดสินค้าใดสินค้าหนึ่งหรือบริการใดบริการหนึ่งตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

๕. ผู้ถูกกล่าวหา...

๕. ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ กระทำการใด ๆ อันมิใช่การแข่งขันโดยเสรี อย่างเป็นธรรม และมีผลเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย ชัดขวาง กีดกัน หรือจำกัดการประกอบธุรกิจ ของผู้ประกอบการอื่น หรือเพื่อมิให้ผู้อื่นประกอบธุรกิจ หรือต้องล้มเลิกการประกอบธุรกิจตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

๖. การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเกิดขึ้นในระหว่างพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ มีผลใช้บังคับ และต่อมาพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓ ได้บัญญัติ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ มีผลให้การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาตาม พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ถูกยกเลิกไปด้วยหรือไม่

คำวินิจฉัย

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการแรก คือ ผู้ร้อง ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ เป็นผู้ประกอบธุรกิจตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิเคราะห์ข้อเท็จจริง เอกสารหลักฐาน และข้อกฎหมาย ที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า ผู้ร้องประกอบธุรกิจจำหน่ายวัสดุก่อสร้างและตกแต่งบ้านครบวงจร ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ประกอบธุรกิจร้านค้าแบบโมเดิร์นเทรดจำหน่ายสินค้าวัสดุก่อสร้างและตกแต่งบ้าน ส่วนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ เป็นผู้ผลิตสินค้าที่นอนและเครื่องนอน ดังนั้น ผู้ร้อง ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ จึงเป็นผู้ประกอบธุรกิจ ตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการต่อมา คือ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ เป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดกระทำการอันเข้าลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิเคราะห์ข้อเท็จจริง พยานหลักฐาน และข้อกฎหมาย ที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า การจะพิจารณาว่าผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ เป็นผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดหรือไม่ ต้องพิจารณาเป็นเบื้องต้นก่อนว่า ขอบเขตตลาดตามข้อเท็จจริงในกรณีนี้ มีขอบเขตเพียงใด ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ มีส่วนแบ่งตลาดจำนวนเท่าใด โดยพิจารณาขอบเขตตลาด และส่วนแบ่งตลาดตามรายละเอียดดังนี้

๑. ขอบเขตตลาด (Market Definition)

๑.๑ ตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้อง (Relevant Product Market)

เห็นว่าขอบเขตตลาดสินค้าในกรณีนี้คือ ธุรกิจร้านค้าแบบโมเดิร์นเทรดที่ให้บริการ จำหน่ายสินค้าวัสดุก่อสร้างและอุปกรณ์ตกแต่งบ้าน ซึ่งเป็นตลาดที่ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ร้องดำเนินกิจการ แม้สินค้าที่ถูกยกเลิกจะเป็นสินค้าที่นอนแต่ขอบเขตตลาดสินค้าที่พิจารณาจะไม่ใช่อเฉพาะตลาดสินค้า ที่นอนเท่านั้น เนื่องจากการใช้อำนาจตลาด (ถ้ามี) ในกรณีนี้เกิดขึ้นจากความเป็นร้านค้าแบบโมเดิร์นเทรด ที่ให้บริการจำหน่ายสินค้าวัสดุก่อสร้างและอุปกรณ์ตกแต่งบ้านที่มียอดจำหน่ายสูง ซึ่งร้านค้าแบบโมเดิร์นเทรด มีลักษณะเฉพาะคือ มีสินค้าครบครันในสถานที่เดียว ผู้บริโภคไม่ได้เลือกซื้อสินค้าเฉพาะสินค้าที่นอน หรือ เครื่องนอนเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการเลือกซื้อสินค้าอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการก่อสร้างและการตกแต่งบ้าน ซึ่งแตกต่างจาก ธุรกิจร้านค้าและธุรกิจค้าส่งค้าปลีกสินค้าก่อสร้างโดยทั่วไปที่จำหน่ายเฟอร์นิเจอร์หรือสินค้าวัสดุที่ใช้ ในการก่อสร้างเป็นหลัก

๑.๒ ตลาดภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง (Relevant Geographic Market)

เห็นว่าขณะเกิดเหตุทั้งผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ร้อง ประกอบธุรกิจร้านค้าแบบโมเดิร์นเทรดที่จำหน่ายสินค้าวัสดุก่อสร้างและอุปกรณ์ตกแต่งบ้าน โดยมีสาขาให้บริการแข่งขันกัน ในจังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดขอนแก่น ซึ่งผู้บริโภคสามารถเดินทางไปใช้บริการจากร้านของทั้งสองบริษัทที่มีสาขาอยู่ในแต่ละจังหวัดได้โดยไม่มีอุปสรรคด้านค่าเดินทางหรือค่าขนส่งอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อพิจารณาจากการที่ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ร้องประกอบธุรกิจแข่งขันระหว่างกันในจังหวัดต่าง ๆ ดังกล่าว เห็นว่าขอบเขตตลาดด้านภูมิศาสตร์ คือ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดขอนแก่น

๒. ส่วนแบ่งตลาด (Market Share)

ในปี ๒๕๕๙ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ มีรายได้จำนวน X,XXX.XX ล้านบาท โดยคำนวณส่วนแบ่งตลาดของตลาดร้านค้าแบบโมเดิร์นเทรดที่จำหน่ายสินค้าวัสดุก่อสร้างและตกแต่งบ้าน ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอุดรธานีและจังหวัดขอนแก่น ปี ๒๕๕๙ แล้ว ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ มีส่วนแบ่งตลาดร้อยละ XX.XX โดยเป็นผู้ประกอบธุรกิจลำดับที่หนึ่งในตลาดดังกล่าว

เมื่อพิจารณาส่วนแบ่งตลาดในตลาดสินค้าหรือบริการที่เกี่ยวข้องและรายได้ของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ในปี ๒๕๕๙ แล้ว เห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ มีส่วนแบ่งตลาดร้อยละ XX.XX ซึ่งมีส่วนแบ่งตลาดในปีที่ผ่านมาร้อยละห้าสิบขึ้นไป และมียอดขายรายปีจำนวน X,XXX.XX ล้านบาท ซึ่งเป็นยอดขายรายปีที่ผ่านมาตั้งแต่หนึ่งพันล้านบาทขึ้นไป ดังนั้น ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ จึงเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๓ (๑) ส่วนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ซึ่งประกอบธุรกิจผู้ผลิตสินค้าที่นอนและเครื่องนอน นั้น เห็นว่า ไม่ได้ประกอบธุรกิจอยู่ในตลาดโมเดิร์นเทรดจำหน่ายสินค้าวัสดุก่อสร้างและตกแต่งบ้านเช่นเดียวกับผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ประกอบกับผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ มียอดขายรายปีประมาณไม่เกินจำนวน XX,XXX,XXX บาท ซึ่งไม่ถึงหนึ่งพันล้านบาท ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ จึงมิใช่ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาดตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง หลักเกณฑ์การเป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๓ (๑) (๒)

เมื่อผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ เป็นผู้ประกอบธุรกิจซึ่งมีอำนาจเหนือตลาด จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ เป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิเคราะห์ข้อเท็จจริง พยานหลักฐาน และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า หนังสือของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๖๐ ที่แจ้งผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ทั้งสองฉบับ ไม่ปรากฏข้อความใดที่มีเนื้อหาเป็นการสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ห้ามทำการค้ากับผู้ร้องหรือห้ามทำการค้ากับบริษัทที่มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานี แต่มีลักษณะเป็นการเตือนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ว่าผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ เป็นตัวแทนจำหน่ายสินค้าที่นอนตรา ส. และ ง. แต่เพียงผู้เดียวซึ่งถือเป็นเรื่องปกติทางการค้า ประกอบกับไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดยืนยันได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาที่ ๔ พุดคุยกับนาย ย. ประธานเจ้าหน้าที่บริหารของบริษัทผู้ร้องว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ สั่งห้ามทำการค้ากับผู้ร้อง อีกทั้งการที่ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ยกเลิกทำการค้ากับผู้ร้องมีสาเหตุจากการชำระสินค้าล่าช้าจนต้องยื่นฟ้องต่อศาล ซึ่งเป็นเหตุผลสนับสนุนให้ยกเลิกทำการค้าดังกล่าวและถือเป็นปกติวิสัยของการประกอบธุรกิจ จึงเห็นว่ายังไม่มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ สั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ยกเลิกการผลิตสินค้าที่นอน

ให้กับผู้ร้อง...

ให้กับผู้ร้อง อันเป็นการกำหนดเงื่อนไขในลักษณะที่เป็นการบังคับโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมอย่างไม่เป็นธรรม ให้ผู้ประกอบการธุรกิจอื่นซึ่งเป็นผู้ค้าของตนต้องจำกัดการบริการ การผลิต การซื้อหรือการจำหน่ายสินค้า หรือต้องจำกัดโอกาสในการเลือกซื้อหรือขายสินค้า การได้รับหรือให้บริการ หรือในการจัดหาสินค้าจากผู้ประกอบการธุรกิจรายอื่น ตามมาตรา ๒๕ (๒) แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการต่อมา คือ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ เป็นผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ อันอาจก่อให้เกิดการผูกขาดหรือก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมในการแข่งขัน ตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิเคราะห์ข้อเท็จจริง พยานหลักฐาน และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า ไม่ปรากฏว่ามีการรวมธุรกิจระหว่างผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ กับผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ อันจะมีผลให้สถานะของธุรกิจหนึ่งคงอยู่และธุรกิจหนึ่งสิ้นสุดลงหรือเกิดเป็นธุรกิจใหม่ขึ้น ประกอบกับการตรวจสอบหลักฐานจากหนังสือรับรองนิติบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ยังคงสถานะการดำเนินธุรกิจตามวัตถุประสงค์เดิมที่ปรากฏในหนังสือรับรองนิติบุคคล มิได้เปลี่ยนแปลงสถานะที่ชี้ให้เห็นว่ามีการรวมธุรกิจเกิดขึ้น จึงเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ไม่เป็นผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการรวมธุรกิจ อันอาจก่อให้เกิดการผูกขาดหรือความไม่เป็นธรรมในการแข่งขันตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่อย่างใด

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการต่อมา คือ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ร่วมกับผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ กระทำการใด ๆ อันเป็นการผูกขาด หรือลดการแข่งขัน หรือจำกัดการแข่งขันในตลาดสินค้าใดสินค้าหนึ่งหรือบริการใดบริการหนึ่งตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าได้พิเคราะห์ข้อเท็จจริง พยานหลักฐาน และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า การที่ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ถึงผู้ร้องโดยมีข้อความว่า คู่ค้ารายใหญ่สั่งห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ทำการค้ากับบริษัทอื่นที่มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่จังหวัดอุบลราชธานี ไม่ใช่ลักษณะของการทำความตกลงร่วมกัน (standardization agreement) ระหว่างผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ กับผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ นอกจากนี้ ไม่ปรากฏหลักฐานอื่นที่จะพิสูจน์ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ มีพฤติกรรมที่เป็นการกระทำร่วมกันกับผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ กำหนดเงื่อนไขหรือวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการซื้อหรือการจำหน่ายสินค้าหรือการบริการเพื่อให้ปฏิบัติตามที่ตกลงกันอันเป็นการผูกขาด หรือลดการแข่งขันหรือจำกัดการแข่งขันในตลาดธุรกิจร้านค้าแบบโมเดิร์นเทรดค้าส่งค้าปลีกวัสดุก่อสร้างและอุปกรณ์ตกแต่งในพื้นที่จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดขอนแก่น จึงเห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ มิได้เป็นผู้ประกอบธุรกิจที่ร่วมกับผู้ประกอบการอื่นกระทำการใด ๆ อันเป็นการผูกขาด หรือลดการแข่งขัน หรือจำกัดการแข่งขันในตลาดสินค้าใดสินค้าหนึ่งหรือบริการใดบริการหนึ่งเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒

ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ กระทำการใด ๆ อันมิใช่การแข่งขันโดยเสรี อย่างเป็นธรรม และมีผลเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย ขัดขวาง กีดกัน หรือจำกัดการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการอื่น หรือเพื่อมิให้ผู้อื่นประกอบธุรกิจ หรือต้องล้มเลิกการประกอบธุรกิจตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิเคราะห์ข้อเท็จจริง พยานหลักฐาน และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า การที่ผู้ร้องร้องเรียนว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๖๐

แจ้งยุติการทำการค้ากับผู้ร้อง เนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ สั่งห้ามจำหน่ายสินค้ากับคู่ค้าที่มีสำนักงานแห่งใหญ่ ในจังหวัดอุบลราชธานี อันมีลักษณะเป็นการขัดขวาง กีดกัน หรือจำกัดการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบธุรกิจรายอื่น เป็นเหตุให้ผู้ร้องได้รับความเสียหาย นั้น เมื่อพิจารณาจากหนังสือฉบับดังกล่าวของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ เห็นว่าเป็นเพียงคำกล่าวอ้างของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ที่จะยุติการทำการค้ากับผู้ร้อง ซึ่งเป็นคู่ค้าของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ แต่เพียงฝ่ายเดียว โดยที่ไม่มีพยานหลักฐานอื่นที่จะสามารถพิสูจน์ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ เป็นผู้สั่งห้ามไม่ให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ทำการค้ากับผู้ร้อง อันจะถือเป็นการกระทำการใด ๆ อันมิใช่การแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม และมีผลเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย ขัดขวาง กีดกัน หรือจำกัดการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบธุรกิจอื่น หรือเพื่อมิให้ผู้อื่นประกอบธุรกิจ หรือต้องล้มเลิกการประกอบธุรกิจ ประกอบกับการที่ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ มีหนังสือแจ้งยุติการทำการค้ากับผู้ร้อง เนื่องจากผู้ร้องค้างชำระค่าสินค้าต่อเนื่องกันตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๖๐ ถึงเดือนมิถุนายน ๒๕๖๐ รวม ๑๖ รายการ เป็นจำนวนเงิน X,XXX,XXX.XX บาท จนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ต้องยื่นฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดอุบลราชธานีเรียกเงินค่าสินค้าจากผู้ร้อง นอกจากนี้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ได้ตรวจสอบการจดทะเบียนตราสินค้า ข. ของผู้ร้องแล้วพบว่า ตราสินค้าดังกล่าวถูกนายทะเบียนปฏิเสธการจดทะเบียนเพราะขัดต่อกฎหมาย ทำให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ เกรงว่าหากผลิตสินค้าที่นอนตรา ข. ให้ผู้ร้องต่อไป อาจถูกดำเนินคดีเป็นจำเลยร่วมกับผู้ร้องได้ อย่างไรก็ตาม ผู้ร้องยังคงมีทางเลือกที่จะให้ผู้ประกอบธุรกิจรายอื่นผลิตและจำหน่ายสินค้าที่นอนภายใต้ตรา ข. ให้ตนเองต่อไปโดยไม่จำเป็นต้องให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ เป็นผู้ผลิตและจำหน่ายสินค้าที่นอน จึงเห็นว่า การที่ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ แจ้งยุติการทำการค้ากับผู้ร้อง ถือได้ว่ามีเหตุผลอันชอบธรรมในทางธุรกิจ อีกทั้ง มูลค่าความเสียหายที่ผู้ร้องยกขึ้นอ้างไม่สามารถพิสูจน์ข้อเท็จจริงให้เห็นได้อย่างเป็นรูปธรรม การกระทำข้างต้นของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และ ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ จึงไม่เข้าเป็นลักษณะเป็นผู้ประกอบธุรกิจที่กระทำการใด ๆ อันมิใช่การแข่งขันโดยเสรีอย่างเป็นธรรม และมีผลเป็นการทำลาย ทำให้เสียหาย ขัดขวาง กีดกัน หรือจำกัดการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบธุรกิจอื่น หรือเพื่อมิให้ผู้อื่นประกอบธุรกิจ หรือต้องล้มเลิกการประกอบธุรกิจตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการสุดท้าย คือ การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเกิดขึ้นในระหว่างพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ มีผลใช้บังคับ และต่อมาพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓ ได้บัญญัติให้ยกเลิกพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ มีผลให้การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาตามพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ถูกยกเลิกไปด้วยหรือไม่

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าพิเคราะห์ข้อเท็จจริง เอกสารหลักฐาน และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า เนื่องจากผู้ร้องร้องเรียนว่า ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ กับพวกมีพฤติกรรมร่วมกัน กระทำการรวมธุรกิจ อันก่อให้เกิดการผูกขาดหรือความไม่เป็นธรรมในการแข่งขันหรือลดการแข่งขันหรือจำกัดการแข่งขันในตลาดสินค้า อันจะมีผลให้สถานะของธุรกิจหนึ่งคงอยู่และธุรกิจหนึ่งสิ้นสุดลง หรือเกิดเป็นธุรกิจใหม่ขึ้น โดยกำหนดเงื่อนไขในลักษณะที่เป็นการบังคับโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมอย่างไม่เป็นธรรม เป็นการจงใจหรือเจตนาฝ่าฝืน มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีผลใช้บังคับอยู่ในขณะที่ผู้ร้องได้มีหนังสือร้องเรียน จึงต้องถือว่าพฤติกรรมของผู้ถูกกล่าวหาในคดีนี้เกิดขึ้นในขณะที่พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ มีผลใช้บังคับ แม้ว่าต่อมาจะมีการตราพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ยกเลิกพระราชบัญญัติ

การแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ก็ตาม แต่บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดดังกล่าวยังคงบัญญัติเป็นความผิดไว้ในมาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ดังนั้น พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นกฎหมายที่บังคับใช้ในภายหลังกจึงมิได้มีผลเป็นการยกเลิกการกระทำที่เป็นการต้องห้ามหรือฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่อย่างใด ดังนั้น การวินิจฉัยเกี่ยวกับการกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหา จะต้องใช้พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีผลใช้บังคับในขณะที่เกิดเหตุ และเมื่อพิจารณาประกอบกับหลักการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓ ที่บัญญัติให้ใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณแก่ผู้กระทำความผิดได้แต่เฉพาะการใช้บังคับแก่ความรับผิดทางอาญาของผู้กระทำความผิดเท่านั้น เมื่อบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามมาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในภายหลังกการกระทำความผิด เปลี่ยนจากบทกำหนดโทษทางอาญาเป็นโทษทางปกครอง จึงต้องถือว่าการกระทำข้างต้นของผู้ถูกกล่าวหาไม่เป็นความผิดทางอาญา ทั้งนี้ เป็นไปตามความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะพิเศษ) เรื่องเสรีจที่ ๖๑๗/๒๕๖๒

มติคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้ามีมติเป็นเอกฉันท์ว่า การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๓ ไม่ปรากฏหลักฐานเพียงพอว่าเป็นการกระทำความผิดตามมาตรา ๒๕ (๒) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๕๐ (๒) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ เมื่อการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาทั้งสอง ในฐานะนิติบุคคลไม่เป็นความผิดย่อมมีผลทำให้ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๒ และผู้ถูกกล่าวหาที่ ๔ ซึ่งเป็นผู้สั่งการไม่เป็นความผิดไปด้วย **จึงเห็นควรสั่งไม่ฟ้อง**

สำหรับการกระทำความผิดตามมาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกกล่าวหาที่มีพฤติกรรมแห่งคดีเกิดขึ้นในขณะที่พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๔๒ มีผลใช้บังคับและกำหนดโทษทางอาญาไว้ แม้การกระทำความผิดดังกล่าวจะยังคงบัญญัติเป็นความผิดไว้ในมาตรา ๕๑ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ แต่บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวเปลี่ยนจากบทกำหนดโทษทางอาญาเป็นโทษทางปกครอง การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาจึงไม่เป็นความผิดทางอาญา อีกทั้งไม่ปรากฏหลักฐานเพียงพอที่จะพิสูจน์ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิด **จึงเห็นควรยุติการดำเนินคดี**

คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า

๘ กันยายน ๒๕๖๕